

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Ukrajina
místem pobytu v ČR X.
zastoupen advokátkou Mgr. Oksanou Rizak
sídlem 28. pluku 128/12, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2019 č. j. OAM-175/ZA-ZA11-K02-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje P.F.

podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní body

2. Žalobce zdůraznil, že důvodem podání žádosti je obava o jeho život z důvodu politického potlačování a pronásledování členů hnutí Národní sebeobrana na Ukrajině, toto doložil členským průkazem Hnutí národní sebeobrana s platností od 5. 5. 2014 do 31. 12. 2014 a kopiemi fotografií s bývalým prezidentem Ukrajiny Petrem Porošenkem. Žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč tyto důkazy považuje za irelevantní. Skutečnost, že průkaz není platný, nevylučuje skutečnost, že žalobce v době, kdy bydlel na území Ukrajiny, byl členem hnutí, které je pronásledované opozičními stranami, právě z důvodů politických názorů a přesvědčení. Žalobce uvedl, že hnutí je potlačované lidmi, kteří jsou proti osobě Porošenka a jeho politické straně. Žalovaný nesprávně a nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Ochrana osob poskytovaná vnitrostátními orgány není na Ukrajině na dostatečné úrovni. Má velké obavy z návratu zpět, neboť mu v zemi původu hrozí pronásledování a skutečné nebezpečí vážné újmy. Policie ani jiné státní orgány nejsou schopny mu zabezpečit bezproblémový návrat a ochranu před osobami, které v minulosti již zbili jeho známé členy hnutí a vážně vyhrožovali všem ostatním. Jak uvedl žalobce ve svém pohovoru, jeho známý (člen hnutí) mu volal a sdělil, ať se nevrací domů, protože je to nebezpečné, lidi hází granáty do domů a začali podpalovat auta. Žalobci vyhrožovala neznáma osoba telefonicky. Z důvodu obavy o vlastní život byl nucený vyhodit ukrajinskou telefonní sim kartu. Informace shromážděné žalovaným neobsahují posouzení skutečnosti, které uvádí žalobce v řízení, a to pronásledování členů hnutí a osob, které jsou příznivci politiky prezidenta Porošenka a jeho politické strany. Žalovaný nesprávně posoudil i charakter hnutí a jeho činnost a vliv na politický děj ve státě. Žalobce se rovněž nedomnívá, že by našel účinnou ochranu u jiných státních orgánů, neboť i sama policie sice ve věci násilí vůči členům hnutí vedla vyšetřování, ovšem toto vyšetřování k žádnému výsledku nevedlo. Žalobce má za to, že policie a jiné státní orgány objektivně nejsou schopny zajistit jeho bezpečí. Žalobce zdůrazňuje, že pronásledovatelem i původcem vážné újmy může být i soukromá osoba.
3. K samotnému řízení žalobce uvádí, že při seznámení s podklady mu tento úkon nebyl dostatečně vysvětlen a nebyl poučený ze strany žalovaného v jazyce, kterému rozumí o charakteru tohoto úkonu, že se nejedná o „nahlížení do spisu“. Nebyl informovaný o tom, že úkon „seznámení s podklady“ znamená, že jeho žádosti nebude vyhověno a žalobce má poslední možnost před vydáním zamítavého rozhodnutí přeložit doplňující důkazy. Žalobce nebyl poučený v rodném jazyce o podstatě úkonu, čímž byl zkrácen na svých právech. Žalovaný též nevedl pohovor a celé řízení tak, aby zjistil skutečný stav věci, ale např. dotazy v rámci pohovoru kladl účelově tak, aby azyl udělit nemusel.
4. Žalobce je přesvědčený, že v jeho případě lze aplikovat ustanovení §14a zákona o azylu, jelikož v zemi původu mu hrozí nebezpečí, a to jak z důvodu pronásledování soukromými osobami, tak i z důvodu přetrvávajícího ozbrojeného konfliktu, který má jak vnitrostátní, tak i mezinárodní ráz. Navíc ke dni přijetí rozhodnutí bylo i veřejnosti Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

známo, že v státě původu žalobce je mezinárodní ozbrojený konflikt s Ruskou federací a případný návrat žalobce do zemí původu by pro něho znamenal hrozbu skutečné vážné újmy, neboť členové Hnutí jsou pronásledováni právě z důvodu jejich negativního postoje k Ruské federaci a okupaci území Ukrajiny.

5. Žalovaný rovněž se ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal s možností udělení humanitárního azylu. Žalobce je přesvědčen, že skutkové okolnosti jím tvrzené lze podřadit pod neurčitý právní pojem „případy zvláštního zřetele hodné“.
6. Žalobce se domnívá, že si žalovaný neopatřil řádné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně situace v případě nuceného návratu na Ukrajinu. Žalobce měl obavy o život své rodiny, která se musela schovávat a migrovat po území Ukrajiny až do doby, kdy již to nebylo možné a manželka spolu s dcerou byly nucené přicestovat na území České republiky (dále jen „ČR“). Dcera dochází na základní školu, je občankou EU.
7. Žalobce se dále dovolává extraterritoriálního působení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), přičemž zdůrazňuje, že ochrana poskytovaná čl. 8 může být relevantní v případech, kdy zásah do práv jednotlivce nedosahuje intenzity nutné pro aplikaci čl. 3 Úmluvy, a také poukázal na relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (věci Chahal v. Velká Británie, Ahmed v. Rakousko, D. v. Velká Británie, X v. Island, Bensaid v. Velká Británie). Žalobce je přesvědčen, že v případě jeho návratu na Ukrajinu mu hrozí špatné zacházení, kruté zbití nebo v krajním případě i zabití, kvůli pronásledování ze strany osob, které z politických důvodů jsou naladěné proti členům hnutí. Svůj návrat na Ukrajinu žalobce pokládá za citelný zásah do své fyzické a morální integrity. Žalobce dále namítá porušení čl. 53 metodické Příručky vydané Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, trval na správnosti napadeného rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi uvedenými žalobcem a opatřil si též další potřebné podklady pro rozhodnutí týkající se politické a bezpečnostní situace na Ukrajině. Žalovaný případ posuzoval ve všech souvislostech, veškeré shromážděné podklady jsou součástí spisového materiálu, žalobce měl možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim; v podrobnostech odkázal na správní spis a na napadené rozhodnutí, které nepovažoval za nesprávné ani za nezákonné.
9. Navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

11. Dne 17. 2. 2019 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. K žádosti sdělil, že je od 5. 5. 2014 je aktivním členem hnutí Národní sebeobrana. V roce 2014 byl v ochrance prezidenta Porošenka, poté v ochrance generálního zástupce Ukrajiny, a účastnil se Majdanu. Jako člen hnutí se zúčastňoval obrany Zakarpatské oblasti proti provokacím v pozici občanské civilní obrany. V letech 2014 a 2015 chránil obyvatele proti chuligánům. Má strach o svůj život a zdraví z politických důvodů. Je členem hnutí Národní sebeobrana, které začínají potlačovat. Lidé v opozici, kteří nechtějí za prezidenta Porošenka, pronásledují členy hnutí. Ve vlasti naposledy trvale žil ve městě X. v Zakarpatské oblasti. Z Ukrajiny vycestoval 7. 12. 2017, následující den vstoupil na území ČR. V minulosti pobýval v různých státech EU, včetně ČR, kterou navštívil v letech 2007, 2014, od května do října roku 2017 a 8. 12. 2017 přicestoval na návštěvu známých a na oslavu Vánoc. Koncem roku za ním přijela manželka s dcerou, jezdili po ČR jako turisté, a navštěvovali hrady, zámky. Do vlasti se nevrátil vůli telefonátům, že na Ukrajině začal pohyb lidí a pronásledování členů Národní sebeobran. Nejprve jmenovanému volal v lednu 2018 člen hnutí D. M. Říkal, ať se nevrací, protože je to nebezpečné, hází granáty do domů a panují nepokoje. Začali podpalovat auta. Dále žadateli sdělil, aby vyhodil ukrajinskou sim kartu a telefon, ať nejsou v kontaktu. V lednu volal žalobci ruský mluvící člověk, který mu vyhrožoval, že pokud se vrátí na Ukrajinu, budou o něm na hraničním přechodu vědět, odvezou ho a zlikvidují. Měl za to, že mohlo jít člena skupiny Titušky – pocházejí z východu Ukrajiny a jsou to banditi, provokatéři. Nemůže přesně říct, kdo mu volal, ale usuzuje na člena Titušek podle přízvuku a intonace. Od ledna 2018 již nebyl kontaktován, sim kartu vyhodil. Bezpečnostní situace v X. není stabilní, probíhají tam demonstrace, mítinky, zapalují se auta a pneumatiky. Obyčejní lidé se vzbouřili a pronikají do administrativních budov. Jako člen civilní obrany takové demonstrace uklidňoval a dělal klid. Po vzbouření lidí je Národní sebeobran málo, můžou je snadno zabít. Žalobce potvrdil, že X. a Zakarpatská oblast jsou pod kontrolou centrální ukrajinské vlády, nicméně právě tyto mítinky a demonstrace probíhají proti současné vládě, a on je pro současnou vládu. Členy Národní sebeobran pronásledují opoziční strany, Titušky, Blok Timošenko. K pronásledování dochází asi od ledna 2018. O situaci v X. získává informace z internetu, krajanů a manželky, která si pronajímá byt v X. ležícím v X. regionu. Před opuštěním vlasti žádné problémy neměl. Hnutí je v Zakarpatské oblasti, centrála v X., a jeho předsedou byl V. M. Hnutí je vládní, pomáhali policii, byli civilní obránci. Vstoupil do něj v květnu 2014 z ideologických důvodů, chtěl pracovat ve prospěch obyčejných lidí. Byl aktivní člen hnutí, chodil po ulici jako civilní obránce, a když při demonstraci vznikl chaos, chránil pořádek a byl odpovědným vedoucím skupiny. Má členský průkaz. V případě návratu do vlasti se bojí o život, může ho přejet auto, bude odvezen do lesa, zapíchnut nožem nebo zastřelen. Neví, kdo by mu to měl udělat, nemůže říct konkrétní jména. Může to být někdo z opozičních sil. Pokud zlikvidují ostatní členy, opoziční síly budou dělat, co budou chtít. Neví, jaká je situace ostatních členů, nejsou v kontaktu. Od příjezdu do ČR v prosinci 2017 se politicky neangažoval. Pobýval zde na maďarské vízum, po skončení platnosti bezvízové. Po kontrole policií ČR s ním bylo zahájeno řízení o vyhoštění, dostal rozhodnutí o vyhoštění. Při poukázání správním orgánem, že do policejního protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění z 15. 2. 2018 uvedl, že mu v návratu do vlasti nic nebrání žádné překážky, pouze vyjádřil obavu z povolání k výkonu vojenské služby, žalobce tvrdil, že nepovažoval za důležité v ten moment říct, jaké jsou na Ukrajině problémy.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Teoreticky je možné se obrátit někam o pomoc, ale prakticky je to k ničemu. Kdyby měl problémy s policií, nepřijali by ho do Národní sebeobranu. Svoje problémy by nemohl vyřešit přestěhováním na jiné místo v rámci vlasti, protože v jiném regionu je těžké sehnat adresu registrace pobytu. Osobně se nepokoušel jinde registrovat, ale ví, že mu nikdo nedá potvrzení k registraci. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu ví asi 10 let. Dříve o ni nepožádal, aby nebyl na obtíž. Momentálně se změnila situace na Ukrajině, čím blíže k volbám, tím více nepokojů a protestů. Informace o aktuální situaci čerpá z internetu a regionální televize Zakarpatské oblasti. V minulosti neměl problémy se státními orgány, soudy, policií nebo armádou, dodržuje zákony.

12. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil mezinárodní ochranu v žádné formě.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

16. Podle § 14a zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

17. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
18. Žalobce byl přesvědčen, že splňuje podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany, neboť se bojí o život z důvodu pronásledování členů hnutí Národní sebeobrana opozici. Žalovaný velmi detailně rozebral, zda se u žalobce z těchto důvodů může jednat o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod (ust. § 12 písm. a) zákona o azylu) nebo odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů (ust. § 12 písm. b) zákona o azylu). Jedním z rozdílů mezi oběma skutkovými podstatami je časový aspekt, kdy postup podle písm. a) vyžaduje, aby žadatel již byl v zemi původu pronásledován, což žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně hodnotil na stranách 4 - 5. K politickému přesvědčení žalobce uvedl, že je členem hnutí Národní sebeobrana. Činnost tohoto hnutí se však toliko podílela na zabezpečování veřejného pořádku, a to ve spolupráci se státními složkami. Účast žalobce na Majdanských událostech v roce 2015 pro žalobce neměla žádné následky, stejně jako napomáhání při zajištění bezpečnosti prezidenta Porošenka. Žalobce neměl ve vlasti sebemenší potíže. Vlast opustil dobrovolně, bez jakýchkoli problémů, do ČR přijel na návštěvu za kamarády na Vánoce, přijela i manželka s dcerou, navštěvovali zde hrady a zámky. Žalobce následně pojal v lednu 2018 obavy z důvodu telefonátu od člena hnutí, že na Ukrajině začal pohyb lidí a že začali pronásledovat členy Národní strany. Následoval výhružný anonymní telefonát od rusky mluvícího člověka, žalobce odhadoval, že šlo o člena Titušek, provokatérů z východu Ukrajiny. Dále žalobce tvrdil intenzivní nepokoje v Zakarpatské oblasti, X. (shromáždění, zapalování aut, granáty, pronásledování hnutí Národní sebeobranu opozičními stranami, Blokem Timošenko a Tituškami), domníval se, že problémy budou sílit kvůli prezidentským volbám v březnu 2019. Soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že z tvrzení žalobce nelze dovodit, že by byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, jediná negativní zkušenost je výhružka z anonymního telefonátu z doby, kdy již byl v ČR, podle názoru soudu přesvědčení žalobce, že šlo o člena Titušek, je zcela spekulativní a ničím nepodložené. Jeden anonymní telefonát pak v žádném případě intenzity pronásledování nedosahuje.
19. Důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu jsou taxativně vymezeny, to znamená, že jiné skutečnosti než uvedené v citovaném ustanovení nezakládají důvod pro jeho udělení. V rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu). Žalobce neuvedl, že by měl ve vlasti jakékoliv potíže ve smyslu výše citovaného ustanovení. Naopak výslovně deklaroval, že před odjezdem z

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Ukrajiny vůbec žádné problémy neměl, a potvrdil, že v minulosti neměl zkušenosti nebo problémy s ukrajinskou policií, neboť v opačném případě by ho nepřijali do Národní sebeobraný. Zmiňovaný telefonát od neznámé rusky mluvící osoby, která mu vyhrožovala, aby se nevracel do vlasti, též nijak nesouvisí s důvodu vymezenými v § 12 písm. b) zákona o azylu, žalobce neuvedl žádné indicie, proč by výhrůžky měly nějak souviset s hnutím Národní sebeobraný.

20. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce tvrdil, že na Ukrajině jsou pronásledováni členové Národní sebeobraný, ale nedokázal blíže upřesnit, kdo je konkrétním původcem, pouze spekulativně poukázal na různé opoziční strany, přestože jeho hnutí spolupracovalo na zabezpečení pořádku v Zakarpatské oblasti přímo s ukrajinskou policií a podílelo se na ochraně členů vlády a prezidenta Porošenka, který v době vycestování žalobce z Ukrajiny a následného podání žádosti o mezinárodní ochranu byl až do března 2019 prezidentem Ukrajiny. V takovém případě by bylo logickým krokem obrátit se s důvěrou při jakýchkoliv potížích právě na tyto orgány, pokud byl jmenovaný prorežimní osobou. Jmenovaný svoje obavy nedokázal ke svojí osobě dostatečně individualizovat, na otázku stran konkrétní obavy v případě návratu do vlasti pouze dovozoval hypotetické domněnky, že ho může přejet auto, může být zastřelen apod., kdy takové skutečnosti nic nevypovídají o objektivní odůvodněnosti strachu z pronásledování. Obavy žadatele ze soukromých osob, a to členů Titušek nebo blíže jím nespecifikovaných členů ostatních opozičních stran, tedy neznámých soukromých osob, nelze považovat za jakkoliv podložené. Žalovaný též v této souvislosti hodnotil prezidentské volby proběhlé v březnu a dubnu 2019, které byly shledány mezinárodními pozorovateli za svobodné a spravedlivé. Na Ukrajině v tomto období nedošlo k nepřiměřeným a mimořádným situacím, o kterých žalobce spekuloval.
21. Jak správně uvedl žalovaný, aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, muselo by k pronásledování docházet ze strany státních orgánů Ukrajiny nebo ze strany soukromých osob, jejichž činnost by byla těmito státními orgány podporována či tolerována a stát by nebyl schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním, nicméně uvedené okolnosti nebyly v případě jmenovaného zjištěny. Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že „*Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně*“ (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého pro to, „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Žalobce má možnost v případě obav či potíží v případě návratu do vlasti řešit situaci obrácením se ukrajinské státní orgány, např. policii, se kterou v minulosti žádné problémy neměl. Námitka žalobce o nemožnosti obrátit se na policii je pouze obecná a hypotetická, žalobce ji nepodpořil žádnými konkrétními tvrzeními, ani důkazy. Samotná skutečnost, že vraždy z Majdanu byly vyšetřované dlouhou dobu bez výsledku, neznamená, že Ukrajina není schopna poskytnout svým občanům ochranu před soukromými osobami. K posouzení situace na Ukrajině týkající se možnosti domoci se práv odkazuje zdejší soud rovněž na

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

setrvalou judikaturu, podle které se v případě tohoto státu nejedná o zemi, v níž by příslušné orgány nebyly schopny či ochotny poskytovat účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty (usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013-36, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31, nebo ze dne 2. 7. 2020, č. j. 4 Azs 76/2020-35).

22. Žalovaný považoval obavy žadatele z pronásledování po návratu do vlasti za účelově tvrzené, a odkázal na policejní protokol v řízení o správním vyhoštění se jmenovaným č. j. KRPA-63789-14/ČJ-2018-000022 ze dne 15. 2. 2018, kde žalobce uvedl, že v případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně, může bydlet se svojí rodinou a není mu známa žádná překážka ve vycestování. Dále sdělil, že nemá problém s návratem do vlasti. Žádných doplnění nežádal, přestože mohl prezentovat údajné obavy z Titušek nebo z opozičních stran na Ukrajině pronásledujících členy hnutí Národní sebeobrana. Žalovaný postupoval správně, pokud žalobce při pohovoru s těmito rozpory konfrontoval a dal mu možnost je vysvětlit. Tvrzení žalobce, že v ten moment nepovažoval za důležité předmětné skutečnosti sdělit, správní orgán neshledal přesvědčivým a stejného názoru je i soud. Žalobce uváděl, že kromě 1 telefonátu z ledna 2018 nebyl v kontaktu s ostatními členy hnutí, ani nevěděl, zda vůbec k jejich pronásledování dochází, jak by se mělo projevovat, a neuvedl ani konkrétní případy jakýchkoli obtíží dalších členů Národního hnutí. Pokud uváděl, že všechny informace čerpal z internetu či televize, pak mu nic nebránilo důkazy v tomto směru žalovanému předložit. Žádné konkrétní potíže ve vlasti neměla ani jeho rodina.
23. Žalobce též namítal, že se žalovaný nevypořádal s neudělením humanitárního azylu. Ani tomuto soud nemůže přisvědčit, neboť touto otázkou se žalovaný zabýval na straně 7, 8 rozhodnutí v dostatečném rozsahu. K otázce udělení humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení ze dne 21. 2. 2018, č. j. 1 Azs 329/2017-28, ve kterém uvedl, že: *„smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“* K tomu rovněž viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55.
24. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.“

25. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004 č. j. 3 As 24/2004-79 publikovaného pod č. 739/2006 Sb. NSS: *„I když správní orgán rozhoduje na základě absolutně volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování. Nezákonnost takového rozhodnutí pak může spočívat mj. v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) nebo může být způsobena jiným porušením procesních předpisů. Účastníci jsou tím limitováni při formulaci žalobních bodů správní žaloby, nikoliv však vyloučení ze soudní ochrany.“*
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí z hlediska ust. § 14 zákona o azylu zkoumal rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přičemž přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Soud dospěl k závěru, že žalovaný v této souvislosti vzal do úvahy všechny relevantní skutečnosti posuzované věci, nic podstatného neopominul, soud se ztotožňuje se žalovaným, že v tomto případě se v souladu se shora uvedenou judikaturou nejedná o případ hodný zvláštního zřetele, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení, zda humanitární azyl udělit či nikoliv. Žalobce je zdravý mladý muž produktivního věku, kterému nic nebrání v návratu do vlasti. V této souvislosti též lze též poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2015 č. j. 1 Azs 178/2015-25, dle kterého: *„...humanitární azyl nebyl koncipován k poskytnutí ochrany v situacích obdobných situaci stěžovatele. Nejde o institut, který by měl být „záchrannou brzdou“, pokud jednotlivec vlastním přičiněním pozbude příslušné pobytové oprávnění.“* Soud dospěl k závěru, že námitky žalobce ohledně nesprávného vyhodnocení podmínek pro udělení humanitárního azylu a nepřezkoumatelnosti příslušného odůvodnění žalobce jsou nedůvodné.
27. Žalovaný se podrobně zabýval i hodnocením důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to na straně 8 až 10 napadeného rozhodnutí.
28. Podle shromážděných podkladů panuje v Zakarpatské oblasti trvale stabilní bezpečnostní situace (pod plnou kontrolou proevropsky orientované vlády v Kyjevě) bez závažných demonstrací, protestů a nepokojů, ke kterým údajně mělo docházet v místě trvalého bydliště žalobce. Potenciální lokální nepokoje v místě bydliště žalobce nic nepovídají o reálně mu hrozícímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, přičemž i prezidentské volby v březnu až dubnu 2019 na Ukrajině proběhly dle mezinárodních pozorovatelů v zásadě svobodně a transparentně. Pokud žalobce uváděl, že informace o nestabilní situaci v X. čerpal z internetu, mohl tyto důkazy předložit žalovanému.
29. Co se týče bezpečnostní situace na Ukrajině, Nejvyšší správní soud se jí zabýval opakovaně, v nedávné době zabýval např. v usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 5 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

188/2020 - 42, či ze dne 6. 5. 2021, č. j. 9 Azs 37/2021 - 25. Dospěl v nich k závěru, že konflikt na východě Ukrajiny je relativně izolován, a proto nelze tvrdit, že by byl každý civilista pouze z důvodu své přítomnosti na Ukrajině, zvláště na územích mimo konfliktní oblasti, vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy přímo vyplývajícímu z tohoto konfliktu. Žalobce uvedl, že pochází ze Zakarpatské oblasti. Ta se nachází na západě země, kterou má pod kontrolou ukrajinská vláda, a vnitrostátní ozbrojený konflikt zde neprobíhá. Danou oblast tak lze považovat za bezpečnou část Ukrajiny dle § 2 bodu 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Na těchto závěrech nic nemění ani konflikt v Azovském moři s Ruskou federací, ke kterému došlo již v roce 2018, zde srovnaj aktuální rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 159/2021-23.

30. Soud též shledal, že žalovaný shromáždil dostatečné podklady. Podle § 23c odst. 1 písm. c) zákona o azylu jsou podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného mimo jiné „přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem.“ Tyto informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Žalobce namítal, že si žalovaný měl vyžádat informace o hnutí Národní sebeobrana. Za situace, kdy jde zřejmě pouze o lokální hnutí, které napomáhalo při zabezpečování veřejného pořádku (dle informace žalobce), zároveň žalobce uvedl, že od ledna 2018 nebyl s nikým ze členů hnutí v jakémkoli kontaktu, zároveň tvrdil, jak intenzivně jsou stále členové pronásledováni a jaké intenzivní nepokoje se v X. odehrávají, přitom tyto informace měl čerpat z internetu a televize, bylo třeba, aby žalobce tato svá tvrzení též podložil (když tuto možnost získat důkazy měl – např. odkazy na webové stránky, případně alespoň zdroje, ze kterých články čerpaly, či nahrané televizní pořady). O intenzivních dlouhodobých nepokojích tvrzených žalobcem pak zprávy shromážděné žalovaným nehovoří (Ukrajina – Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019). Informace OAMP vychází z mnoha různých zdrojů, obsahuje i odstavec věnovaný přímo Zakarpatské oblasti, lze s vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že by alespoň některé zdroje popsaly tak intenzivní dlouhodobé nepokoje, jaké popisoval žalobce a které dle jeho informací sdělovací prostředky registrovaly (žalobce sám tyto nepokoje nezažil, informace o špatné situaci měl mít z veřejných zdrojů). Žalobce přesto žádné důkazy v tomto směru nenavrl, a to ani při seznámení se s podklady rozhodnutí, ani v žalobě.

31. Žalobce též namítal nesprávné hodnocení důkazů žalovaným. Doložený průkaz žalovaný přijal jako podklad rozhodnutí, průkaz byl platný do prosince 2014 a potvrzoval členství v lokálním občanském uskupení osob chránících veřejný pořádek v Zakarpatské oblasti. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že jednak průkaz potvrzuje toliko členství žalobce v hnutí do konce roku 2014 (ač v poskytnutí údajů k žádosti dne 21. 2. 2019 tvrdil, že je stále aktivním členem, tento rozpor pak nijak nevysvětlil). Podstatnější však je, že tento důkaz nedokládá pronásledování ani odůvodněné obavy z pronásledování či vážné újmy. Soud se ztotožňuje i s názorem, že takové skutečnosti nedokládají ani předložené fotografie. Zároveň skutečnost, že

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

žalobce napomáhal při ochraně pořádku a některých politiků žalovaný ani soud nezpochybňuje.

32. Žalobce vytýkal žalovanému, že mu úkon seznámení se s podklady nebyl dostatečně vysvětlen, nebyl poučený v jazyce, kterému rozumí, o charakteru tohoto úkonu, že se nejedná o „nahlížení do spisu“, nebyl informovaný o tom, že tento úkon znamená, že jeho žádosti nebude vyhověno, a žalobce má poslední možnost před vydáním zamítavého rozhodnutí přeložit doplňující důkazy. Tímto postupem žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech. K tomuto soud konstatuje, že k úkonu seznámení se s podklady byl žalobce řádně předvolán, předvolání bylo přeloženo do jazyka ukrajinského, seznámení se s podklady rozhodnutí bylo provedeno za přítomnosti tlumočnice z jazyka ruského, žalovaný k tomuto postupu nic nenamítal. Taktéž v poskytnutí údajů k žádosti dne 21. 2. 2019 uvedl, že se dorozumí jazykem ukrajinským a ruským. Soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 3 Azs 134/2017-17, z něhož plyne, že účastníkovi správního řízení nemusí být nutně tlumočeno do jeho mateřského jazyka; účastník však má právo na tlumočnicka do jazyka, v němž je schopen se dorozumět. Není správný názor žalobce, že úkon seznámení se s podklady znamená, že jeho žádosti nebude vyhověno, jde o standardní postup správního orgánu ve správním řízení před vydáním rozhodnutí (podle § 36 odst. 3 správního řádu). Žalovaný též není povinen žalobce upozorňovat, jakým způsobem rozhodne, či poskytovat návod, co má žalobce tvrdit a dokládat, aby jeho žádost byla úspěšná. Konečně žalobce ani v žalobě neuvádí, pokud by měl bližší informace o charakteru úkonu, co konkrétně by doplnil a jaké důkazy by navrhl. Důkazy připojené k žalobě jsou až z doby pozdější.
33. Soud neshledává důvodnou ani námitku, že žalovaný nevedl pohovor a celé řízení tak, aby zjistil skutečný stav věci, ale dotazy v rámci pohovoru kladl účelově tak, aby azyl udělit nemusel. Žalobce neuvedl, které dotazy považuje za účelové, či jaké konkrétní kroky žalovaného byly chybné, podle názoru soudu z protokolu ze dne 21. 2. 2019 plyne, že byl vedený standardně, žalovaný se ptal žalobce na všechny podstatné skutečnosti, žalobci též byla dána možnost protokol přetlumočit a zkontrolovat, čehož nevyužil, žalobci bylo umožněno učinit si fotokopii protokolu a žalovaný mu též poskytl lhůtu k doplnění podkladů.
34. Z hlediska celkového kontextu případu pak nelze přehlédnout, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až poté, co s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu nelegálního pobytu (a nikoliv bezprostředně po příchodu do ČR), což vyvolává pochybnosti i o neúčelovosti jeho žádosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004-83, usnesení téhož soudu ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 Azs 204/2017-22 a usnesení ze dne 24. 6. 2021, č. j. 7 Azs 65/2021-32).
35. Konečně je nutno zohlednit, že žalobce do ČR nevycestoval s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu, ale s úmyslem navštívit kamarády na Vánoce, nevyužil ani první možnosti, kdy o mezinárodní ochranu požádat. K aspektu opožděné žádosti též srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004-81 ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 137/2005-51 ze dne 9. 2. 2006, z nichž byl dovozen závěr, že o azyl je nutno žádat

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení státní hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti. Současně se k tomuto vyjadřoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 3 Azs 119/2004-50 ze dne 13. 1. 2005, kdy dovodil: „*Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.*“ Žalobce uváděl, že velké obavy pojal v lednu 2018, o mezinárodní ochranu požádal až 17. 2. 2019, ač o této možnosti informace měl. Přitom 11. 1. 2019 byla zdejší soudem zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění.

36. Institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004: „*[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.*“ Pokud žalobce chce svůj pobyt v ČR legalizovat, je nezbytné postupovat podle příslušných právních předpisů. Institut mezinárodní ochrany nemůže v žádném případě nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
37. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů, resp. správních orgánů, svá rozhodnutí řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. § 54 odst. 2 s. ř. s., ve správním řízení § 68 odst. 3 správního řádu). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

druhé. Tyto nároky napadené rozhodnutí splňuje. Pokud jde o konfrontaci výpovědi žalobce v řízení o mezinárodní ochraně s jeho výpovědí ve správním řízení, žalovaný odlišnosti zhodnotil, a to se zohledněním vysvětlení žalobce těchto rozporů a zcela jasně uvedl, jaké závěry z toho vyvozuje. Zároveň se žalovaný neomezil jen na konstatování účelovosti tvrzených obav žalobcem, ale všechna relevantní tvrzení žalobce řádně posoudil z hlediska zákonných ustanovení zákona o azylu. Nesouhlas žalobce se závěry žalovaného neznamena, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

38. Pokud jde o obecné námitky žalobce – rozpor s čl. 8 Úmluvy, rozpor s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, nerespektování Příručky vydané Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, porušení § 13 a § 14a zákona o azylu, tyto nelze považovat za řádně uplatněný a přezkoumatelný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dle ustálené judikatury (například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58) „*jím (žalobním bodem) je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným, popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ V návaznosti na posledně citované rozhodnutí Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 4. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017 - 83 shledal, že „*obecná výtka, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, neprovedl potřebné důkazy, nedostatečně odůvodnil, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu, čímž měl porušit § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neobstojí ani jako tzv. zárodek žalobního bodu. Žaloba se totiž omezuje na pouhou citaci ustanovení správního řádu a zákona o azylu, aniž by citovaná ustanovení alespoň v minimální míře spojila s popisem skutkového děje, eventuálně jinak v minimální míře žalobu individualizovala [...]. Takto formulovanou žalobu by mohl podat jakýkoliv žalobce ve věcech mezinárodní ochrany.“ Soud tak toliko v obecné rovině uvádí, že tato porušení neshledal. Soud má za to, že žalobcem odkazovaná judikatura Evropského soudu pro lidská práva vycházela ze zcela odlišných skutkových základů, soudu není zřejmé, jakým způsobem měl žalovaný porušit právo na respektování rodinného a soukromého života žalobce.**

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

39. Soud neprovedl důkaz pasem dcery, která je občankou Maďarska, a potvrzením o školní docházce dcery, neboť tyto důkazy nejsou podstatné pro projednávanou věc.
40. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. prosince 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.